Не раз і не два висилав галицький князь Ярослав Осмомисл свої полки на допомогу іншим князям. Передусім радо помагав князям забезпечити торговельний шлях по Дніпру перед нападами хижих степових орд. Він добре знав, що торгівля — це одна з підвалин добробуту держави.

Та бачив князь Ярослав, що через незгоду між князями важко буде вдержати цей шлях. Тому вирішив забезпечити доступ до моря для своєї держави.

— Не вдержать інші князі Дніпра, так я заберу для Галича Дністер аж до моря. І вислав під проводом Коснятина Сірославича військо до Чорного моря.

Військо це очистило гирло Дністра з берладницьких розбишацьких ватаг і посунулося аж до гирла Дунаю.

Воєвода Коснятин Сірославич вислав молодого боярина Яромира Данилковича в Галич до князя Ярослава зі звітом.

— В наших руках гирла Дністра й Дунаю. Вся смуга між цими двома ріками очищена з берладників. Наші суди та посади можуть безпечно плавати Дністром, а Прутом і Серетом дараби. Щоб тривало забезпечити цю смугу, добре було б збудувати тут городок і лишити в ньому постійну залогу. Я вже й намітив тутечки відповідне місце на городок на лівому березі Дунаю, де в нього впливають Серет і Прут. Є там уже оселя рибалок. Дуже добре місце на городок.

Сподобалася князеві Сірославичева рада.

І відписав своєму воєводі:

— Твоя рада мені по душі. Пішлю дарабами дерево з Угорських гір, теслів і інших потрібних робітників. Хай під твоїм доглядом рублять городок.

І закінчив князь: Хай тобі, воєводо, всемогучий Бог допоможе завершити велике діло, та дай Боже, щоб городок, що ти його зрубиш, став для нашої держави новим Галичем.

Коли воєвода Сірославич прочитав княжого листа, очі в нього засяли радістю, і він сказав до Яромира Данилковича:

— Князь мимохіть уже й назву надав новому городові. Назвемо його так, як князь написав: "Новим Галичем".

Взялися за діло. Вимірили місце під городок, копали довкола рови й сипали вали. А мулярі й теслі вже зводили будівлі в середині. В першу чергу мурована церкву й замок. Робота аж горіла в руках досвідчених майстрів. Неначе б один перед одним бажав пописатися, один одного перевищити.

І по кількох місяцях знову їхав боярин Яромир Данилкович у Галич. Та вже не конем, а купецьким судном.

У листі до князя писав воєвода: "Милостивий Княже! Город зрублений. Назвали ми його так, як ти піддав у письмі до мене — Новий Галич. Нехай він справді, як дитя старого Галича, стане славний і великий і прославить Твоє імення, Княже наш. Присилай, Милостивий Княже, туди священиків. А може, й сам завітаєш на посвячення Нового Галича. Наш новий город має велику прийдешність перед собою. Він стане осередком торгівлі не тільки нашої держави, а й інших. Дуже гарно може розвиватися риболовля і дати чималий прибуток нашій державі та добрий заробіток нашому бідному населенню"...

Каже князь Ярослав бояринові Яромирові:

— Добре справився воєвода, та годі мені його там держати. Він тут потрібний. Я тебе назначу воєводою нових наших земель із осідком у Новому Галичі.

Низенько поклонився боярин Яромир Данилкович, новий воєвода зайнятих для галицького князя земель.

— Дякую тобі, княже, за честь. Буду старатися вірно й совісно служити тобі.

— Я певний цього — відповів князь.

З таким княжим розпорядком повернувся боярин Яромир Данилкович у Новий Галич.